

Cảm nhận về bài thơ Bác ơi Ngữ văn 12

Dàn ý Cảm nhận về bài thơ Bác ơi

I. Tri thức khái quát

1. Nội dung tư tưởng

- Bác ơi là bài thơ viết về đề tài lãnh tụ. Ngày 2/9/1969, một sự kiện lớn đã xảy ra Chủ tịch Hồ Chí Minh đã từ trần vĩnh biệt Người “Đời tuôn nước mắt, trời tuôn mưa” nhiều nhà thơ, thậm chí cả những người chưa từng làm thơ bao giờ cũng làm thơ khóc Bác, trong đó có bài Bác ơi của Tố Hữu rất cảm động. Bài thơ như một tiếng khóc tiễn biệt, một “điều văn bi hùng” bằng thơ. Thông qua tiếng khóc đau xót, bài thơ đã khắc họa hình tượng Bác Hồ. Một con người sống có lí tưởng cao cả, giàu tình nhân ái, ân nghĩa, sống khiêm tốn, giản dị và quên mình. Đồng thời bài thơ còn là sự bày tỏ tình cảm của mọi người Việt Nam trước sự ra đi của Bác.

2. Hình thức nghệ thuật

Tố Hữu là nhà thơ của lẽ sống lớn, của những tình cảm lớn, là nhà thơ tiêu biểu cho khuynh hướng trữ tình chính trị. Bài thơ Bác ơi tiêu biểu cho cảm hứng lãng mạn cách mạng, với giọng điệu trữ tình đặc trưng, ngọt ngào tha thiết của tình thương mến, Tố Hữu cất lên tiếng thơ bi hùng tràn đầy nỗi đau xót, tiếc thương vô hạn trước sự kiện Bác Hồ qua đời nhưng cũng rất tự hào. Trong niềm đau thương lớn, nhà thơ đã cảm nhận chính xác và thấu hiểu phẩm chất đạo đức cao cả, tuyệt vời trong sáng của Bác Hồ. Bài thơ khép lại bằng cảm nghĩ của mọi người Việt Nam trước sự ra đi của Bác. Bài thơ có kết cấu ba phần rất rõ ràng.

Nghệ thuật biểu hiện của bài thơ đậm đà bản sắc dân tộc. Bài thơ được viết theo thể thơ có tám tiếng, có nhiều hình ảnh so sánh, phép chuyển nghĩa quen thuộc với tâm hồn người Việt, đồng thời những câu thơ ấy cũng đạt đến sự cô đúc, chính xác và giản dị như một chân lí:

Bác ơi, tìm Bác mênh mông thế.

Ôm cả non sông, mọi kiếp người.

Bác sống như trời đất của ta

Mong manh áo vải hồn muôn trượng

Bác đã lên đường theo tổ tiên...

II. Luyện tập

4 khổ thơ đầu: nghệ thuật diễn tả nỗi đau xót lớn lao trước sự kiện Bác Hồ qua đời

1. Bác Hồ là một đề tài, nguồn cảm hứng lớn trong nhiều chặng đường sáng tác của Tố Hữu. Bác ơi là một tác phẩm xuất sắc viết về Bác Hồ trong tập thơ Ra trận.

Bài thơ được viết khi lãnh tụ của Đảng và dân tộc ta là Chủ tịch Hồ Chí Minh vừa qua đời. Bài thơ là lời khóc Bác bằng thơ, bộc lộ nỗi đau xót, tiếc thương tràn đầy.

2. Nỗi đau xót: mở đầu bài thơ Tố Hữu tái hiện lại khung cảnh những ngày Bác mất:

Suốt mấy hôm rày đau tiễn đưa

Đời tuôn nước mắt, trời tuôn mưa...

Khung cảnh thực nhưng có ý nghĩa tượng trưng. Cả dân tộc đau xót khóc Bác, trời đất tạo vật cũng sụt sùi tiếc thương một con người - tinh hoa của dân tộc, tinh hoa của đất trời.

- Nỗi đau xót được diễn tả bằng hình ảnh biểu thị động tác có sức gợi tả tâm trạng: Chạy về thăm Bác, lần theo lối sỏi quen, đến bên thang gác, đứng nhìn lên...

- Nỗi đau xót được diễn tả bằng cách nói giảm: về thăm Bác, Bác đã đi rồi sao.

- Nỗi đau xót được diễn tả bằng hình ảnh thực tại trong cảm nhận của nhà thơ:

Uớt lạnh vườn rau mấy gốc dừa

Chuông ôi, chuông như còn reo nữa?

Phòng lạnh, rèm buông, tắt ánh đèn!

- Nỗi đau xót thể hiện bằng liên tưởng:

Mùa thu đang đẹp, nắng xanh trời

Miền Nam đang thắng mơn ngày hội

Rước Bác vào thăm thấy Bác cười.

Trái bưởi kia vàng ngọt với ai...

3. Tâm trạng đau đớn tới thẳng thót, không tin ở cái tin sét đánh phủ phàng kia. Dường như không còn Bác, cũng không nên tồn tại những gì là thơm ngọt, đẹp đẽ. Bác ra đi đồng nghĩa với lạnh, lặng, tắt... tâm trạng đau đớn đến tột cùng. Bác ra đi, trong khi đó ở ngoài kia đang là trời đầu thu, đang là chiến thắng và hi vọng. Khung cảnh và lòng người trở nên tương phản, đối lập, gọi bao nỗi day dứt về tính chất phi lí, không thể chấp nhận được của sự mất mát. Cuộc đời càng đẹp đẽ, hấp dẫn thì sự ra đi của Bác càng gọi bao đau xót, nhức nhối tâm can.

6 khổ thơ tiếp theo: tái hiện hình tượng Bác Hồ

1. Viết về Bác Hồ, với Tố Hữu là xây dựng hình tượng con người Việt Nam đẹp nhất, tiêu biểu nhất, kết tinh phẩm chất dân tộc qua nhiều thời đại.

2. Hình tượng Bác Hồ:

- Con người có lí tưởng và lẽ sống cao cả: lí tưởng giải phóng dân tộc, lí tưởng độc lập tự do vì thế, lẽ sống của Bác là sống bằng tình thương, luôn lo cho dân nước:

Bác chẳng buồn đâu, Bác chỉ đau

Nỗi đau dân nước, nỗi năm châu,

Chỉ lo muôn mối như lòng mẹ

Cho hôm nay và cho mai sau...

Cách điệp ngữ dưới nhiều hình thức để chúng khắc sâu vào tâm khảm người đọc, người nghe. Lời điệp trong thơ Tố Hữu luôn xoáy vào các nốt nhạc chủ âm của tư tưởng và tâm hồn.

Hai câu trên nói về nỗi đau, nỗi đau được chia cho “nỗi đau dân nước”, nỗi “năm châu”. Hai câu sau nói về nỗi lo, nỗi lo cũng được chia ra, lo “hôm nay” và lo “mai sau”. Nỗi đau, nỗi lo vừa là biểu hiện của lẽ sống, vừa là biểu hiện của tình thương.

- Tình thương của Bác được diễn tả bằng hình ảnh thơ có chứa sức gợi lớn lao:

Bác ơi, tim Bác mênh mông thế

Ôm cả non sông, mọi kiếp người

Tình thương ấy gắn liền với tình yêu, ân nghĩa như song sinh. Bác Hồ yêu nhân dân bằng thứ tình cảm trong trẻo như không khí, trời xanh, ân nghĩa như cơm ăn, áo mặc, ấm cúng như máu mủ ruột rà.

Bác sống như trời đất của ta

Yêu từng ngọn lúa, mỗi nhành hoa

Tự do cho mỗi đời nô lệ

Sữa để em thơ, lụa tặng già.

Bác nhớ miền Nam nỗi nhớ nhà

Miền Nam mong Bác, nỗi mong cha

Hình ảnh ví von trong thơ Tố Hữu rất tiêu biểu cho tư duy thơ của ông. Ví von không làm cho sự vật, con người cụ thể hơn mà là khái quát hơn, cao hơn, trừu tượng hơn và bóng bẩy hơn.

- Niềm vui của Bác gắn với niềm vui của dân tộc với những chiến công để đi gần tới hoà bình, độc lập, tự do, gắn với niềm vui của thiên nhiên cây trái, cuộc sống tạo vật, con người.
- Bác Hồ sống khiêm tốn, giản dị và hi sinh quên mình.

Nâng niu tất cả chỉ quên mình

Bác để tình thương cho chúng con

Một đời thanh bạch, chẳng vàng son

Mong manh áo vải, hồn muôn trượng

Hơn tượng đồng phơi những lối mòn.

Cách lập ý biểu cảm trong những hình ảnh thơ này là phép tương phản. Sự tương phản đều xoáy vào sự đối lập của các ý thức xã hội. Tương phản trong đoạn thơ không chỉ xây dựng trên sự liên tưởng của các hình ảnh đối lập mà còn mang hình thức tư duy, lập luận, rõ ràng. Yếu tố lôgic nổi lên, nằm cùng dãy với yếu tố hình tượng làm câu thơ mang tính chất hùng biện mạnh mẽ.

+ Tương phản thứ nhất: Nâng niu tất cả / chỉ quên mình là tương phản giữa số lượng tất cả / chỉ để thể hiện sự thống nhất trong tính cách, phẩm chất đạo đức

của Bác: tình thương là cơ sở của lễ sống, là thước đo phẩm giá, đạo đức con người.

+ Tương phản thứ hai: áo vải / hồn muôn trượng. Đó là tương phản về vật chất và tinh thần, biểu hiện của thanh và tục, cái cao cả và cái thấp hèn. Hình ảnh thơ trên đã biểu thị cái ưu thế tuyệt đối của tinh thần so với vật chất. Vật chất rất đơn sơ giản dị, tương phản với tâm hồn cao cả bất diệt, thể hiện một chất thơ vượt lên tồn tại vật chất, thể hiện sự khiêm tốn, giản dị trong vật chất, giá trị sống của con người Bác Hồ.

3. Tái hiện lại hình tượng Bác Hồ, Tố Hữu đã dựng lại chân dung tinh thần của Bác Hồ với quan niệm con người thiên nhiên, chân dung Bác chẳng những được tái hiện gắn bó làm một với cây cỏ, trời mây, sông núi Việt Nam, hơn thế Bác còn là hiện thân cho lễ sống tự nhiên của trời đất Việt Nam: “Bác sống như trời đất của ta”. Tâm hồn Bác “mênh mông”, “ôm cả non sông mọi kiếp người”. Tình cảm của Bác là thứ tình cảm tự nhiên của cha mẹ với con cái, tình cảm gia đình. Bác “lo muôn mối như lòng mẹ”, “Bác nhớ miền Nam nỗi nhớ nhà. Miền Nam mong Bác nỗi mong cha”, “Bác vui như ánh buổi bình minh”...

Hình tượng Bác Hồ thật vĩ đại mà gần gũi với mỗi người dân Việt qua tiếng thơ Tố Hữu.

Văn mẫu lớp 12: Cảm nhận về bài thơ Bác ơi

Ngày 2 - 9 - 1969, Hồ Chủ Tịch tạ thế. Cả một rừng thơ khóc Bác xuất hiện, trong đó nổi bật lên cây đại thụ Tố Hữu với bài thơ "Bác ơi!"

Bốn khổ thơ đầu nói cái đau xót tột cùng của thi sĩ trước sự kiện Bác ra đi:

Suốt mấy hôm rày đau tiễn đưa

Đời tuôn nước mắt, trời tuôn mưa.

Trời mưa tầm tã cộng với nước mắt hàng triệu người khóc vì lãnh tụ kính yêu của dân tộc đã làm cho cả không gian ướt lạnh, đau buồn.

Khi Bác đi xa, Tố Hữu đang nằm điều trị ở bệnh viện. Nghe tin, nhà thơ hoảng hốt chạy về phủ Chủ tịch, nơi nhà sàn của Người:

Chiều nay con chạy về thăm Bác

Từ "chạy" được dùng rất tài, nói lên sự nóng gan nóng ruột của người con khi nghe tin cha mất.

Con lại lần theo lối sỏi quen

Đến bên thang gác đứng nhìn lên

Chuông ôi, chuông nhỏ còn reo nữa

Phòng lạnh, rèm buông, tắt ánh đèn!

Ta thấy tác giả rất ý tứ cho nên "đến bên thang gác đứng nhìn lên" mà chưa vào nhà vội. Vì sao vậy? Vì đến thăm một người tạ thế là thăm vợ góa, con cô. Còn Bác không có gia đình thì xử lý như Tố Hữu là rất tinh tế. Nhà Bác hôm nay đã khác xưa rồi: Chuông không còn reo để báo tin với Người có khách đến. Đặc biệt câu thơ: "Phòng lạnh, rèm buông, tắt ánh đèn", bị cắt ra làm ba nhịp như muốn diễn tả nỗi nghẹn ngào của Tố Hữu.

Nhìn vườn cây Bác từng vun trồng, tác giả băng khuâng:

Trái bưởi kia vàng, ngọt với ai

Thơm cho ai nữa hỡi hoa nhài!

Hai câu này làm cho một số độc giả thắc mắc: Chẳng lẽ Bác trồng cây chỉ cho một mình Bác thôi ư? Tôi đã có dịp hỏi nhà thơ Xuân Diệu; thi sĩ bảo: Ai lại đi thăm định văn chương như vậy! Đây chỉ là một cách nói của thi ca để biểu lộ tình thương sâu sắc của con đối với Cha mà thôi. Cha chết không thương Cha hay sao?

Nhìn ao cá, nhà thơ bỗng tiếc nuôi:

Còn đâu bóng Bác đi hôm sớm

Quanh mặt hồ in mây trắng bay...

Bác hiện lên trong kí ức đẹp như một ông Tiên trong thần thoại. Đúng! Trong tâm trí nhà thơ cũng như trong tâm trí dân tộc ta, Bác là một "Ông tiên Mác - xít".

Sau những ngày bàng hoàng đau xót, nhà thơ bình tâm lại, khắc họa hình tượng Bác. Tố Hữu đã viết nhiều bài thơ về Bác nhưng bài này hay hơn cả vì đây là thơ tổng kết một cuộc đời.

Hình ảnh bao trùm là: "Bác ơi tim Bác mênh mông thế". Đó là một trái tim giàu tình thương: "Ôm cả non sông, mọi kiếp người".

Một trái tim thương nước, thương dân bao la, mênh mông. Từ "ôm" được dùng rất gợi cảm: ôm là nâng niu, che chở, giữ gìn.

Thương bao nhiêu thì đau bấy nhiêu:

Bác chẳng buồn đau, Bác chỉ đau

Nỗi đau dân nước, nỗi năm châu

Từ "đau" là lấy lại chữ dùng của Bác trong di chúc. Đau dân nước vì dân nước đang bị đế quốc xâm lược; đau năm châu vì có sự bất hoà trong phong trào cộng sản quốc tế. Chỉ con người vĩ đại mới có nỗi đau đón lớn lao như thế.

Có một câu thơ tuyệt hay nói về cuộc đời của lãnh tụ:

Bác sống như trời đất của ta

Câu thơ giản dị mà hàm chứa một nội dung sâu sắc: Cuộc đời Bác đã hoà làm một với thiên nhiên, sẽ vĩnh hằng như thiên nhiên. Đó là nguồn gốc tinh thần lạc quan của Người:

Bác vui như ánh buổi bình minh

Vui mỗi mầm non, trái chín cành

Vui tiếng ca chung hoà bốn biển

Nâng niu tất cả, chỉ quên mình

Vì sao vậy? Vì giải phóng miền Nam là trung tâm của cách mạng Việt Nam lúc bấy giờ. Nhiều người gặp Bác đều kể lại mỗi khi trò chuyện, thế nào Người cũng nhắc đến miền Nam. Trong phòng của Bác có treo bản đồ miền Nam về sự bố trí binh lực của địch. Có lần phát biểu trước Quốc hội, Người nói: "Miền Nam luôn trong trái tim tôi".

Đạo đức của Bác thật cao khiết:

Một đời thanh bạch, chẳng vàng son

Mong manh áo vải, hồn muôn trượng

Hơn tượng đồng phơi những lối mòn.

Bác là vị lãnh tụ kiểu mới; khác với những người ưa sùng bái cá nhân. Vì tâm hồn Bác giàu quá (hồn muôn trượng) nên bề ngoài Bác rất giản dị (mong manh áo vải). Bác không cần tượng đồng vì nhân dân đã đúc cho Người hàng triệu tượng trong tim.

Trong ba khổ cuối, nhà thơ nói lên cảm nghĩ của nhân dân ta trước sự ra đi của Bác.

Trước hết là nhớ lời Di chúc:

Ra đi Bác dặn: "Còn non nước..."

Nghĩa nặng lòng không dám khóc nhiều

Câu thơ nhắc lại lời Người:

"Còn non còn nước còn người"

Tháng giặc Mỹ ta sẽ xây dựng hơn mười ngày nay".

Vậy thì thương Bác tức là phải làm theo lời Bác dặn, tập trung sức để giải phóng miền Nam, thống nhất Tổ quốc.

Bác Hồ nay đã nhập vào một thế giới đặc biệt:

Mác-Lê nin thế giới Người Hiền

Hiền ở đây là hiền minh, hiền triết - tức là những vĩ nhân có trí tuệ siêu việt có đạo đức cao cả. Chính những con người đó đã dẫn dắt lịch sử tiến lên không ngừng.

Kết thúc thi phẩm này, Tố Hữu có một câu thơ rất hay:

Yêu Bác, lòng ta trong sáng hơn.

Yêu Bác làm theo tấm gương trong suốt như pha lê của Người; sẽ có sức mạnh tẩy sạch những vết mờ đục trong lòng ta, nâng chúng ta lên tầm cao mới.

Chúng ta quyết biến đau thương thành sức mạnh:

"Xin nguyện cùng Người vươn tới mãi"

Vững như muôn ngọn dải Trường Sơn".

Bài thơ "Bác ơi" là một điệu văn bi hùng. Lối thơ thất ngôn tạo nên một nhạc điệu trang trọng, cùng với hình ảnh thơ kì vĩ đã diễn đạt rất tài tình những cảm xúc cao đẹp của toàn thể dân tộc ta trong những ngày quốc tang năm 1969.

Bài làm 2

Tố Hữu là một nhà thơ có cuộc đời và sự nghiệp cách mạng, cũng như sự nghiệp sáng tác luôn gắn bó và song hành chặt chẽ với nhau với nhau. Có thể nói rằng Tố Hữu là định nghĩa của một nhà thơ lý tưởng, với những tình cảm cao đẹp, thơ ca của ông luôn gắn liền với từng sự kiện lịch sử quan trọng của đất nước, của dân tộc. Sau cuộc tổng tiến công năm Mậu Thân 1968, đất nước ta bước vào một giai đoạn kháng chiến mới đầy cam go và ác liệt. Cùng lúc này sự ra đi của Chủ tịch Hồ Chí Minh vĩ đại đã trở thành một mất mát vô cùng to lớn đối với đất nước, là nỗi đau lớn của toàn dân tộc Việt Nam. Trước hung tin ấy, Tố Hữu dù đang nằm viện, nhưng đã lập tức trở về nhà sàn nơi Bác làm việc để nhìn Bác lần cuối. Bài thơ *Bác ơi!* đã ra đời trong hoàn cảnh vô cùng đón đau và xúc động ấy, được Xuân Diệu ca ngợi là "bài điệu văn bi hùng bằng thơ", mà cho đến ngày hôm nay mỗi lần đọc lại ta vẫn cảm thấy nghẹn ngào, thương tiếc không thôi về sự ra đi của lãnh tụ Hồ Chí Minh.

Bác ơi! là một bài thơ dài không chỉ có những cảm xúc xót thương vô hạn trước sự ra đi của Hồ Chủ tịch, mà nó còn đóng vai trò là một bản chiêm nghiệm, đúc kết sâu sắc về cuộc đời và sự nghiệp gắn bó với dân tộc, đất nước của Bác. Trong sáu khổ thơ đầu tiên là những nỗi niềm đau đớn, xót xa trước sự kiện trăm tuổi của Người, mà ở đây cảm xúc trong thơ của Tố Hữu không chỉ là nỗi đau riêng mà nó còn là nỗi đau chung, cảm nhận chung hàng triệu đồng bào lúc bấy giờ.

"Suốt mấy hôm rày đau tiễn đưa

Đời tuôn nước mắt, trời tuôn mưa...

Chiều nay con chạy về thăm Bác

Uớt lạnh vườn cau, mấy gốc dừa!

...

Trái bưởi kia vàng ngọt với ai

Thơm cho ai nữa, hỡi hoa nhài!

Còn đâu bóng Bác đi hôm sớm

Quanh mặt hồ in mây trắng bay..."

Trong suốt bốn khổ thơ đầu có lẽ rằng câu thơ đánh động tâm can người đọc nhất là hai câu thơ đầu "Suốt mấy hôm rày đau tiễn đưa/Đời tuôn nước mắt, trời tuôn mưa..." lời thơ nghe như trào nước mắt. Sự kiện Bác ra đi đã lại trong lòng nhân dân những nỗi đau khôn tả, mà không chỉ nước mắt con người đưa chân Bác, thậm chí những nỗi đau đớn mất mát ấy còn cảm động cả thiên nhiên,

đến trời xanh cũng buồn không hừng nắng, mà rõ những giọt mưa đầy hiu hắt. Không khí tang thương bao trùm cả lòng người, cả cảnh vật, tất thấy vắng đi hơi thở của Người đều trở nên âm đạm lạnh lẽo, những vườn cau, những gốc dừa, lối sỏi quen, thang gác, chuông nhỏ, phòng lặng, rèm buông, tắt ánh đèn đều như không còn sinh khí, như đang để tang cho vị lãnh tụ kính yêu. Sự kiện bàng hoàng, đau đớn ấy không ngờ lại xảy ra khi đất nước sắp đến ngày thắng lợi, vậy mà Người đành ra đi trước, không kịp nhìn thấy cảnh Nam Bắc sum họp, không kịp nhìn thấy cái thành tựu mà mấy mươi năm Người dốc lòng vun đắp hy sinh, không kịp chung vui cùng dân tộc ngày đại thắng. Hỏi rằng có nỗi đau đớn, mất mát nào sâu đậm hơn thế nữa? Tố Hữu dường như không thể tin vào sự thật rằng Bác đã rời nhân thế, không thể tin được Bác lại buông tay vào một ngày thu nắng đẹp, trước thêm độc lập của đất nước mà thốt lên đầy đau đớn rằng "Bác đã đi rồi sao, Bác ơi!". Nghẹn ngào, chua xót làm sao khi những trái bưởi vàng ngọt, những hoa nhài ngát hương, những mặt hồ soi bóng mây nay bỗng như thừa thãi, bởi Bác còn đâu mà trông thấy, mà thương thức. Những cảnh có đẹp, có xum xuê biết mấy thì Bác đi rồi cũng trở nên âm đạm, chán chường, bởi trong ngôi nhà sàn, trong nơi Bác ở, Bác chính là vầng hào quang soi sáng, làm nên sức sống cho tất cả.

Với sáu khổ thơ tiếp theo, Tố Hữu đã có những suy nghĩ, chiêm nghiệm thật sâu sắc, tràn đầy lòng kính trọng và yêu mến đối với Chủ tịch Hồ Chí Minh. Suốt cuộc đời 79 mùa xuân tươi đẹp, Bác chưa lúc nào để mình được thanh thoi, trái tim chỉ nặng một "nỗi thương đời". Bác đã vực dậy non sông Việt Nam, mang trong mình tấm lòng của người mẹ "Ôm cả non sông, mọi kiếp người". Người cả đời sống với một tâm hồn bao dung, chan hòa với thiên nhiên "yêu từng ngọn lúa mỗi cành hoa", trái tim luôn chất chứa những tình thương người, cảm thông cho những số phận đau bất hạnh trên khắp năm châu, địa cầu, là cơ sở cho lý tưởng, niềm tin và lẽ sống của Hồ Chủ tịch. Người suốt đời phấn đấu vì hòa bình, độc lập, tự do và hạnh phúc của nhân dân. Thế nhưng không chỉ nằm ở tầm vĩ mô của những lý tưởng to lớn là khát vọng giải phóng dân tộc, mà trái tim Người còn rộng lớn hướng tới từng cá nhân, số phận con người cụ thể "Sữa để em thơ, lụa tặng già". Đồng thời Người luôn có những tình cảm gắn bó, tha thiết, sâu đậm với từng mảnh đất quê hương, Bác nhớ miền Nam như nhớ quê nhà, để ý từng tiếng vọng của miền Nam thân yêu "Bác nghe từng bước trên tiền tuyến/Lắng mỗi tin mừng tiếng súng xa". Người sống mà chỉ để ý đến những niềm vui, những niềm hạnh phúc của vạn vật, vạn người xung quanh mình, nhưng lại quên đi chính bản thân. Bác nào có giữ riêng cho mình một thức gì, chỉ có mong ước một nỗi hạnh phúc cho dân tộc hôm nay và mai sau. Khi sắp ra đi Người cũng chỉ mong được mang đi một khúc hát của quê hương, một điệu hò xứ Nghệ, một bài quan họ Bắc Ninh. Bao nhiêu tình thương dành cả cho dân tộc, cho đất nước, Bác chịu sống một đời thanh bạch, cần, kiệm, liêm, chính, không màng đến những cảnh hư vinh, vật chất. Một tấm áo vải, một đôi dép cao su chắp vá bao bận, Người đã trở thành tượng đài bất tử trong lòng hàng triệu người dân đất Việt. Tư tưởng, vẻ đẹp phẩm chất, những

đóng góp vĩ đại cho dân tộc của Người mãi mãi được muôn đời ghi nhớ công ơn.

"Ôi Bác Hồ ơi, những xé chiều

Nghìn thu nhớ Bác biết bao nhiêu?

Ra đi, Bác dặn: "Còn non nước..."

Nghĩa nặng, lòng không dám khóc nhiều

Bác đã lên đường theo tổ tiên

Mác - Lênin, thế giới Người hiền

Ánh hào quang đỏ thêm sông núi

Đất chúng con cùng nhau tiến lên!

Nhớ đôi dép cũ nặng công ơn

Yêu Bác, lòng ta trong sáng hơn

Xin nguyện cùng Người vươn tới mãi

Vững như muôn ngọn dải Trường Sơn."

Trước sự ra đi của Bác, nhưng Tố Hữu cũng thấu hiểu rằng nỗi đau này tuy lớn nhưng không thể vì thế mà làm suy sụp tinh thần chiến đấu của nhân dân trong những ngày chiến tranh miền Nam trở nên cam go và ác liệt nhất. Chúng ta phải nhanh chóng vượt qua nỗi đau để Bác bước vào nỗi nhớ nghìn thu trong trái tim mỗi người, tiếp tục hướng về phía trước hoàn thành nốt những trăn trở của vị cha già vĩ đại "Còn non nước ..." mà như Bác đã dặn trong Di chúc nước ta sẽ còn phải "kinh qua gian khổ, hy sinh nhiều hơn nữa,...". Bác ra đi nhưng đã trở thành những tượng đài bất tử cùng với Mác - Lênin, về với giới "Người hiền" vĩnh viễn ở trên cao dùng tư tưởng của mình để soi đường và dẫn dắt con dân Việt Nam trải qua những bước đường khó khăn phía trước. Và không trái với tấm lòng của Bác, Tố Hữu đã khai thác được những sức mạnh mới từ sự ra đi của người lãnh tụ vĩ đại, cuộc đời luôn có những hy sinh, mất mát, nhưng không vì thế mà ta suy sụp, gục ngã, trái lại ta lại càng phải sống mạnh mẽ và luôn tiến bước về phía trước. Còn Bác sẽ sống mãi trong lòng nhân dân, trong dòng lịch sử nhiều đau thương, anh hùng của dân tộc, Người đã trở thành bất tử muôn đời.

vndoc

Thư viện Đề thi - Trắc nghiệm - Tài liệu học tập miễn phí

Bác ơi! là một trong những bài thơ viết về Chủ tịch Hồ Chí Minh xúc động và sâu sắc hơn cả. Không chỉ thể hiện tấm lòng đau đớn, xót thương vô hạn trước sự ra đi của Bác, mà nó còn là những suy nghĩ, chiêm nghiệm sâu sắc về cuộc đời và sự nghiệp gắn bó với đất nước với nhân dân của người cha già dân tộc, đồng thời thể hiện tấm lòng biết ơn, lời hứa sâu sắc của cả một dân tộc về sự tiến bước, nỗ lực trong công cuộc chiến đấu và xây dựng đất nước.

Mời bạn đọc cùng tham khảo <https://vndoc.com/tai-lieu-hoc-tap-lop-12>

vndoc